

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi T. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt I Ca .. /13, wydanego w sprawie

z powództwa J. S.

przeciwko T. S.

o zniesienie służebności osobistej mieszkania,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) zasądza od T. S. na rzecz J. S.
kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Pozwany T. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 4 lipca 2013 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M. w ten sposób, że została zniesiona służebność mieszkania przysługująca pozwanemu za wynagrodzeniem w kwocie 40.000 złotych płatnym w czterech rocznych ratach.

Skarga pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną zastosowanie art. 294 k.c. oraz naruszenia przepisów postępowania tj. art. 320, 321, 378, i 383 k.p.c.

Skarżący wskazał te same przepisy jako te, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Wyjaśnił, że poniósł szkodę bowiem został pozbawiony prawa do korzystania ze służebności, został pozbawiony rzeczy narzędzi, materiałów, które posiadał i przechowywał w miejscu służebności. Poza tym pozwany swojej szkody upatrywał w rozłożeniu na raty wynagrodzenia za zniesienie służebności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę

wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Są to elementy konstrukcyjne skargi. Każdy taki brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Skarga powoda nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy nie uprawdopodabnia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Warunek ten jest zrealizowany jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże czas, rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, niepubl.).

Pozwany nie przedstawił w skardze ani rodzaju, ani rozmiaru szkody. Wskazanie zaś wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest równoznaczne z uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110, z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, niepubl., z dnia 2 sierpnia 2006 r., I BP 2/06, niepubl., z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, niepubl., z dnia 30 września 2008 r., II CNP 76/08, niepubl., z dnia 3 grudnia 2009 r., III CNP 48/09, niepubl., z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, niepubl. i z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, niepubl.). Dodatkowo trzeba też wskazać, że pozwany otrzymał ekwiwalent za zniesienie służebności, a szkody związane z pozbawieniem dostępu do jego materiałów i narzędzi nie są następstwem zaskarżonego orzeczenia. Jeśli chodzi o szkodę związaną z rozłożeniem na raty świadczenia zasądzzonego od powoda, to tak jak w odniesieniu do innych szkód, pozwany powinien w skardze oznaczyć ich wysokość.

Z przytoczonych względów na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. należało odrzucić skargę.

Orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi uzasadnia art. 424¹² w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 w zw. z § 2, § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst. jedn. Dz. U. z 2013 r., Nr 461).

kc

aj